

Epitafis vivificants

He deixat passar un parell de setmanes. No em refereixo a la gatada pitarrasca del 9N(acionalista). Dic una altra jornada també tardorena: la Diada dels Difunts. M'estimula més passejar pels cementiris que entre urnes-taüts de cartró. En aquells parlen els morts. I encara més els vius. Si no fos per ells, els morts es marcirien. Els vius volem que els morts ens tinguin en compte, que sàpiguen que els seguim llegint perquè segueixen parlant-nos. Són els epitafis, o l'àmplia panòpia de discursos mortuoris, a mig camí dels versos, sonets, rodolins i *baikus*. A saber: "Nunca te olvidaremos", malgrat que el nínxol estigui més desèrtic que el Sàhara; "Va morir en 1973: el vam enterrar el 2013", vaja, que la cosa va de zombies ¿o de polítics amb immunitat parlamentària?; "Vi, llegué, vencí", apostrofa un sicari trànsfuga d'ERC! Reconec que he fet aquella variant del

turisme cultural, tot visitant cementiris insignes. Així, a l'Eden Memorial Park Cemetery, la làpida d'en Groutxo Marx em saluda (en anglès traduït), "Perdoni que no m'airequi". A pocs metres, altra tomba data, lacònica: "Marilyn Monroe. 1926-1962". I al París romàntic i existencial, és a dir, al cementiri de Montparnasse, Jean Paul-Sartre, Marcel Duchamp, Samuel Beckett,

*Els epitafis som com
eslògans sobiranistes:
"Ara és l'hora!" De
què? De beure oli!*

Julio Cortázar avisen: "D'ailleurs, c'est toujours les autres qui meurent" (Ensems: sempre són els altres qui es moren). En un sentit metafòric, o ves a saber què?, els epitafis acostumen a ésser com els eslògans sobiranistes: "Ara és l'hora!" De què? De beure l'oli!